

Johannes 16, 21-24

Nå er vi her! Dette er en dag mange har ventet på, - og har arbeidet for å få til! Og for ei fart dere har hatt ! Å realisere et nytt orgel på så kort tid er et kjempeløft. Og nå er vi her: Nå står orgelet klart! Denne gamle, gamle kirka, som vi går inn i med ærbødighet, og som i mer enn 800 år har stått her som et vitne om Kristus, han som forandret verden. Nå har Ranem kirke fått på plass et spesialtilpasset redskap: nytt orgel. Et instrument som har en utrolig variasjon i uttrykk og klang, og som jeg er sikker på at dere skal få mye glede av, og gi alle samlinger her i dette ærverdige rommet et rikere uttrykk.

Det var en egen *duft av forventning* i dette rommet da orgelet var under bygging, og duften av treverk og lyden av orgelbyggernes arbeid fylte kirkerommet. Nå står det her. Ei forventning til å ta og føle på ! En dronning på galleriet. Den dronningen skal bo her, -og fylle en viktig oppgave: å lede menigheten i lovsangen, og gjennom å skape lyd og musikk være et instrument til lovprisning, til å følge oss i glede og sorg - i alle livets anledninger. Et instrument til tro og velsignelse. I dag er forventningene blitt til oppfyllelse.

X

X

Vi har lest bibeltekster i dag som har forbindelse til forventninger: forventninger om *forandring*. En av disse store forandringene har vi alle erfart: Ingen av oss husker noe av det. Aldri noen gang har du hatt så høyt innhold av adrenalin, kroppens egen beredskaps-styrke i kroppen som da. Klemte og pressa, tilskyndet av krefter som en av kroppens største muskler utsatte deg for - og så var presset borte- og for første gang du kom ut i lyset og lungene dine utvidet seg,- og antakelig skreik du til ganske fort !

Du var **født**. Det som var *du*, var blitt åpenbart. Ut av mors livgivende rom kom du. Du var kommet til verden. Synlig. Inn i en dimensjon du ikke ante noe om. Ingen ting husker du av det. Men mor - og far, om han fikk lov til å være der, husker alltid det. *Blikket fra det nyfødte barnet. Uutgrunnet. Hendene. Og spørsmålet som vi ganske fort kjenner på, vi som er blitt betrodd det nye livet : Hvem er du, Lillestrøm menneske ? Hva vil livet bringe deg?* Et lite, vergeløst mirakel ligger i armene dine. Et Guds under.

Advents- og juletida er full av sterke fortellinger om for: om forventning, og om håpet om forandring. Vi kan høre gjenlyden fra den første adventssøndagen, fra de som ropte «hosianna, Davids sønn» til Jesus fra Nasaret, da han kom inn i Jerusalem, i dag har vi hørt forventningene og drømmen om fredens tid, da sverdene skal smis om til plogskjær - neste søndag er det døperen Johannes som er i fokus: han som peikte mot en som var større enn han selv.

I Bibelen møter vi flere ganger bildet om den fødende kvinnen: når man merker at fødselen er i gang: da blir man redd og glad samtidig. Det er både veldig skremmende – og samtidig fantastisk, det kan enhver som har vært involvert i slikt skrive under på !! En skremmende, sterk og fantastisk opplevelse: en prosess som ikke kan stoppes, som åpenbarer noe nytt, en *livets* hendelse. Et livets mysterium. Fremdeles, etter alt vi har forsket i og funnet ut av, gåtefullt. Barnet inne i mors kropp er et «allerede», det lever og vokser, men fremdeles et ennå ikke; det er ennå mer som skal åpenbares når tida er moden.

Det nye livet skjer her og nå. Slik Jesus i sin tale pendler mellom det vi ikke kan se, og det vi allerede erfarer, slik lever vi. Vi lever både i det vi allerede kan se, - og vi lever i håpet om det som skal komme.

På mandag deles fredsprisen ut til to personer: Dennis Mukwege og Nadia Murad. Det er en slående forbindelse mellom dagens evangelium og det de står midt oppe i: En yesidi-kvinne, reddet fra IS-slaveri og folkemord, og legen som har viet sitt liv til å hjelpe de lemlestedede overleverne:

De forholder seg begge til *sårene*: De meningsløse og bestialske handlinger som kvinner verden over blir utsatt for: som mennesker som bærer livet fram i verden, blir kvinnene sårbare: Sårbare for vold, fornedrelse, voldtekt, tortur. De blir dratt inn i vrengebilder av livets under: med sitt eget liv, med sin egen kropp og helse blir de en del av krigens slagmark. Enda større mirakel å lese beretningene om hvordan det er mulig å få hjelp til å leve videre, både fysisk og psykisk.

Håpet finnes ennå i verden. Gud skaper fremdeles på nytt. «Salige er de som skaper fred – for de skal kalles Guds barn». Bare denne ene saligprisningen har et slikt løfte knyttet til seg: salige er de som skaper fred – for de skal kalles *Guds barn*. Gudsriket bryter inn der hvor barmhjertighet og kjærligheten ikke gir opp og trekker seg tilbake, men hvor barmhjertighet og kjærlighet blir viktigere enn maktens språk.

Gudsriket er her mellom oss. Det nye livet skjer her og nå. Slik Jesus i sin tale pendler mellom det vi ikke kan se, og det vi allerede erfarer, slik lever vi. Vi lever både i det vi allerede kan se, - og vi lever i håpet om det som skal komme. Gudsriket har brutt ut – og brutt *inn* i vår verden: det gjør det hver gang vi samles i gudstjenesten, i dåpens vann og ved nattverdbordet; hver gang du åpner tankene dine og *ber*: Gudsriket er her mellom oss. Et rom som er større enn oss, åpne seg for oss: en annen dimensjon Om et par ukers tid møtes der her på selveste julaften, over en annen fødselsfortelling. Han var også en av jordens minste, født i et okkupert land, mellom fattigfolk. Han som skulle forandre verden.

Adventstid er førjulstid. Advent er også forberedelses-tid. Midt i alt det som skal skje og gjøres før jul: Vi forbereder oss på Guds komme : den gangen som et hjelpeløst lite vesen: barnet i krybben, men også på det vi kaller Jesus sin *gjenkomst* i

herlighet, når tidens beger er fylt, og jordens siste tid er kommet. når Gud skal komme igjen og holde dom , og nyskape alt – og gjenopprette . Dette bildet brukes også som et bilde på hvordan det blir når den nye himmel og den nye jord skal bryte fram. Denne sekvensen vi møter i dag, er hentet fra Jesus sin lange avskjedstale til vennene sine. Den handler om Jesus og oss. slik som den forestående fødselen kan være både skremmende, og fylt av håp, slik er kanskje dine tanker og følelser om det at Jesus skal komme tilbake, og at denne tids siste tid er kommet. Vi skal kjenne ham igjen. det skal bli som å møte en venn – en venn som vi ikke har sett på lenge, og som vi har gleda oss til å møte !

Advent er ei tid for ettertanke og forandring – jeg håper det også kan være ei tid for små lommer med *ro*: lommer i dagen som kan være tid for å kjenne etter: hva ønsker du deg for ditt liv- hvilke lengsler kan få rom og ord? Kan advent være tid for klarhet, for velsignelse og fred?

Gudsriket er her mellom oss – hver dag, usynlig og merkbart til stede. Vi kjenner Gud, for Jesus har vist oss hvem han er:

Barnet i krybba bærer med seg håp.

Håp til en splittet verden.

Barnet i krybba bærer med seg freden.

Fred til en såret jord

Barnet i krybba bærer med seg *nåden* –

til hver eneste en av oss.